

VETERINAIR TUCHTCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 2010/98

X, klagster

Tegen

Y te A,.beklaagde

1. DE PROCEDURE

Het college heeft kennis genomen van de klacht, het verweer, de repliek en de dupliek. De mondelinge behandeling vond plaats op 20 oktober 2011. Van partijen was alleen beklagde aanwezig, bijgestaan door zijn gemachtigde, de heer mr. Z.

2. DE KLACHT

De klacht heeft betrekking op de door beklagde uitgevoerde euthanasie bij de hond van klagster.

3. DE VOORGESCHIEDENIS

3.1. Het gaat in deze zaak om de hond van klagster, een kruising teefje, geboren 27 december 1995, met de naam XXXXXX.

3.2. Op 11 oktober 2010 heeft klagster met haar hond de praktijk van beklagde bezocht. De conditie van de op dat moment 14 jaar oude hond bleek dermate slecht dat in overleg met klagster is besloten de hond te laten inslapen. Klagster heeft de hond vervolgens nog mee naar huis genomen om met haar gezin afscheid te nemen en heeft een dag later een afspraak gemaakt voor de euthanasie.

3.3. De euthanasie heeft op 13 oktober 2010 plaatsgevonden. Klagster was daarbij aanwezig, vergezeld door haar broer. Over het verloop van de behandeling lopen de lezingen van partijen uiteen. Vast staat dat beklagde tevergeefs heeft getracht een katheter intraveneus te plaatsen om de narcosemiddelen (Sedator/Ketamine) toe te kunnen dienen. Beklagde schrijft het mislukken daarvan toe aan de slechte conditie van de hond en het feit dat klagster zeer emotioneel was en de hond krampachtig vasthield. Beklagde heeft klagster verzocht de hond aan de assistente over te dragen, waarna hij de narcosemiddelen aan de hond via een intramusculaire injectie in de rug heeft toegediend. Enige tijd later heeft beklagde een injectie met T61 toegediend waarna de hond is overleden.

3.4. Tijdens de behandeling zijn de emoties bij klagster en haar broer hoog opgelopen. Klagster stelt erg geschrokken te zijn bij het zien van de bloedende poot, veroorzaakt door de poging om het katheter aan te brengen. Klagster stelt dat ook de pijnreactie van de hond na de ruggenprik bij haar een emotionele reactie teweeg heeft gebracht. Beklagde heeft bestreden dat er van een pijnreactie sprake is geweest. Voorts heeft beklagde gesteld dat de broer van klagster tijdens de behandeling diverse bedreigingen heeft geuit, die aanleiding waren om klagster tijdens de behandeling voor te stellen een andere dierenarts de euthanasie te laten uitvoeren. Klagster wilde dit echter niet, waarna beklagde de behandeling heeft voortgezet.

4. HET VERWEER

Beklaagde heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Op dit verweer zal hierna, voor zover nodig, worden ingegaan.

5. DE BEOORDELING

5.1. In geding is of beklagde te kort geschoten is in de zorg die hij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen.

5.2. Het college overweegt dat, voor zover klagster haar ongenoegen heeft geuit over de in rekening gebrachte kosten, naar vaste jurisprudentie heeft te gelden dat klachten over de rekening van een dierenarts buiten de reikwijdte van het veterinaire tuchtrecht vallen en dat daarover niet kan worden geklaagd. Dit klachtonderdeel kan dan ook niet in behandeling worden genomen.

5.3. Voor zover de klacht betrekking heeft op de wijze waarop door beklagde de euthanasie op de hond van klagster is uitgevoerd, heeft het college op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting geen aanwijzingen gevonden voor veterinaire nalatig handelen. Het komt voor dat het plaatsen van een intraveneus katheter in de poot van een dier niet lukt, zonder dat daaraan verwijtbaar handelen van een dierenarts ten grondslag hoeft te liggen. Ook kan niet altijd worden vermeden dat een injectie in de rugspieren een pijnreactie teweeg brengt. Verder heeft beklagde gesteld dat hij na de injectie in de rugspieren enige tijd heeft gewacht en heeft gecontroleerd of de hond voldoende diep onder narcose was geraakt en dat hij vervolgens tot euthanasie is overgegaan. Het college heeft geen aanwijzingen die erop duiden dat er door beklagde in deze verkeerd of verwijtbaar is gehandeld. De klacht wordt daarom ongegrond verklaard.

6. DE BESLISSING

Het College:

verklaart de klacht ongegrond.

Aldus vastgesteld te 's-Gravenhage door mr. G.J. van Muijen, voorzitter en door de leden drs. J.A.A.M. van Erp, drs. J. Hilvering, drs. J.A.M. van Gils en drs. M. Lockhorst, in tegenwoordigheid van mr. J.B.M. Keijzers, secretaris.

Uitgesproken in het openbaar op 15 december 2011 door mr. G.J. van Muijen, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. J.B.M. Keijzers, secretaris.

mr. J.B.M. Keijzers

mr. G.J. van Muijen